

Regeringens proposition

1981/82: 45

om fortsatt giltighet av lagen (1975: 1360) om tvångsåtgärder i späningsyfte i vissa fall;

beslutad den 22 oktober 1981.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga det förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

BIRGIT FRIGGEBO

KARIN ANDERSSON

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att lagen (1975: 1360) om tvångsåtgärder i späningsyfte i vissa fall skall fortsätta att gälla till utgången av år 1982.

Förslag till

Lag om fortsatt giltighet av lagen (1975:1360) om tvångsåtgärder i spaningssyfte i vissa fall

Härigenom föreskrivs att lagen (1975:1360) om tvångsåtgärder i spaningssyfte i vissa fall, vilken gäller till utgången av år 1981, skall fortsätta att gälla till utgången av år 1982.

Utdrag
ARBETSMARKNADSDEPARTEMENTET PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1981-10-22

Närvarande: statsråden Friggebo, ordförande, Dahlgren, Johansson, Wir-
tén, Andersson, Boo, Petri, Eliasson, Elmstedt, Ahrland, Molin

Föredragande: statsrådet Andersson

Proposition om fortsatt giltighet av lagen (1975: 1360) om tvångsåtgärder i spaningssyfte i vissa fall

Inledning

De internationella terroristdåden under det senaste decenniet har föranlett åtgärder både i Sverige och utomlands för att söka förhindra sådana gärningar. I vårt land antog riksdagen år 1973 (prop. 1973:37, JuU 1973:18, rskr 1973:121, SFS 1973:162) ett förslag till lag om särskilda åtgärder till förebyggande av vissa våldsdåd med internationell bakgrund (terroristlagen). Lagens giltighetstid begränsades ursprungligen till utgången av april 1974. Därefter förlängdes giltighetstiden successivt till utgången av år 1975 (prop. 1974:55, JuU 1974:12, rskr 1974:150, SFS 1974:178, prop. 1975:72, JuU 1975:17, rskr 1975:137, SFS 1975:355). Genom lagstiftning, som trädde i kraft den 1 januari 1976, fördes huvuddelen av bestämmelserna i terroristlagen med vissa ändringar över till den dåvarande utlänningslagen. De återfinns numera i den nya utlänningslagen (1980:376 – UtL). Samtidigt beslöts att bestämmelserna i terroristlagen om telefonavlyssning, brevkontroll m. m. skulle behållas i avvaktan på det betänkande, som kunde väntas från utredningen (Ju 1974:08) om telefonavlyssning och tills vidare tas in i en särskild, tidsbegränsad lag om tvångsåtgärder i spaningssyfte i vissa fall (spaningslagen). Denna lag trädde likaledes i kraft den 1 januari 1976 (prop. 1975/76:18, JuU 1975/76:15, rskr 1975/76:122, SFS 1975:1360). Den gällde ursprungligen till utgången av år 1976. Giltighetstiden förlängdes till en början till utgången av år 1977 (prop. 1976/77:33, JuU 1976/77:13, rskr 1976/77:91, SFS 1976:1069).

I mars 1976 lade regeringen i propositionen 1975/76:202 fram förslag till nya regler om telefonavlyssning vid förundersökning m. m. Förslaget byggde på telefonavlyssningsutredningens betänkande (SOU 1975:95) Te-
t1 Riksdagen 1981/82. I saml. Nr 45

telefonavlyssning och innebar att de tidsbegränsade reglerna i lagen (1952:98) med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål och lagen (1969:36) om telefonavlyssning vid förundersökning angående grovt narkotikabrott m. m. skulle med vissa ändringar i syfte att stärka skyddet för den enskildes integritet tas in i 27 kap. rättegångsbalken (RB) och ges permanent karaktär. Samtidigt föreslogs ändringar i den särskilda spaningslagen i syfte dels att samordna dess regler med de föreslagna nya bestämmelserna i RB om telefonavlyssning, dels att på visst sätt precisera tillämpningsområdet för spaningslagens regler.

Vid riksdagsbehandlingen ansåg justitieutskottet (JuU 1976/77:20) att propositionen borde avslås och att ärendet borde återgå till regeringskansliet för översyn och ytterligare överväganden. Det borde enligt utskottet ankomma på regeringen att besluta om formerna för översynen. Utskottet gjorde dock undantag beträffande förslaget om precisering av spaningslagens tillämpningsområde och hemställde att riksdagen skulle antaga propositionen i den delen. Riksdagen biföll utskottets hemställan (rskr 1976/77:129). Lagen (1977:81) om ändring i spaningslagen trädde i kraft den 21 april 1977.

En kommitté, Tvångsmedelskommittén (Ju 1978:06), tillkallades under år 1978 för att göra den av riksdagen begärda översynen av lagstiftningen om telefonavlyssning och andra tvångsmedel med sikte på att få till stånd en permanent reglering. Kommittén väntas avge ett delbetänkande inom kort.

Spaningslagen har senare fått giltighetstiden förlängd till utgången av år 1981 (se prop. 1980/81:54, JuU 1980/81:14, rskr 1980/81:63, SFS 1980:973). Också de båda nyssnämnda lagarna om telefonavlyssning m. m. från 1952 och 1969 fick giltighetstiden förlängd, i fråga om 1952 års lag till utgången av år 1981 och beträffande 1969 års lag till utgången av juni månad 1981, då den upphörde att gälla. 1969 års lag blev nämligen överflödigg, sedan bl. a. straffbestämmelserna i narkotikastrafflagen (1968:64) och lagen (1960:418) om straff för varusmuggling hade skärpts (se prop. 1980/81:76). Frågan om fortsatt giltighet av 1952 års lag övervägs f. n. inom justitiedepartementet.

Rikspolisstyrelsen har i en skrivelse den 30 september 1981 redogjort för tillämpningen av de hithörande bestämmelserna i utlänningslagen och i den särskilda spaningslagen under tiden den 20 september 1980—den 15 september 1981. Innehållet i rikspolisstyrelsens skrivelse sammanfattas i den redogörelse för tillämpningen av terroristlagstiftningen som jag senare denna dag avser att föreslå regeringen att överlämna till riksdagen. Vidare har inom utrikesdepartementet upprättats en redogörelse för den utveckling som har ägt rum internationellt under det senast förflutna året beträffande förekomsten av och de fortsatta betingelserna för den internationella terrorismen samt för de åtgärder som har vidtagits för att bekämpa denna.

Gällande ordning m. m.

De hithörande bestämmelserna i UtIL och reglerna i den särskilda spaningslagen ger möjligheter att under speciella förutsättningar ingripa med åtgärder som syftar till att minska riskerna för internationella våldsdåd i Sverige. Samtidigt med att vissa av terroristlagens regler fördes över till 1954 års utlänningslag och andra togs in i spaningslagen preciserades terroristlagstiftningens tillämpningsområde noggrannare.

I det följande skall först nämnas något om de här aktuella bestämmelserna i UtIL.

Enligt 30 § första stycket UtIL skall en utlänning som kommer till Sverige avvisas om det finns grundad anledning att anta, att han tillhör eller verkar för en organisation eller grupp som avses i paragrafens andra stycke och om det dessutom, med hänsyn till vad som är känt om hans föregående verksamhet eller i övrigt, föreligger fara för att han här i riket medverkar till sådana handlingar som anges i det stycket. Bestämmelsen avser enligt andra stycket en organisation eller grupp som, med hänsyn till vad som är känt om dess verksamhet, kan befaras utanför sitt hemland använda våld, hot eller tvång för politiska syften och därvid begå sådana gärningar här i riket. Om det beträffande en utlänning, som uppehåller sig i riket, föreligger sådana omständigheter som nu har nämnts, får han enligt 47 § utvisas. En förteckning över utlänningar som skall avvisas enligt 30 § första stycket skall enligt samma paragrafs tredje stycke upprättas av rikspolisstyrelsen. Regeringen bestämmer vilka organisationer eller grupper som därvid kommer ifråga.

Beslut om avvisning meddelas av en polismyndighet om utlänningen finns upptagen i rikspolisstyrelsens förteckning och saknar visering eller uppehållstillstånd (32 §). Påstår en utlänning som finns upptagen i förteckningen att han riskerar politisk förföljelse eller åberopar han någon annan omständighet som avses i 33 eller 34 §, skall ärendet i de fall som anges i dessa paragrafer hänskjutas till statens invandrarverk. Invandrarverket skall med eget yttrande överlämna ärendet till regeringen (36 §). Samma ordning gäller om utlänningen anses böra avvisas enligt 30 § trots att han inte finns upptagen i den tidigare nämnda förteckningen (32 §). Beslut i ärendet meddelas i dessa fall av regeringen.

Om en utlänning, som har avvisats enligt 30 § eller utvisats enligt 47 §, i samband med verkställigheten av beslutet påstår att han riskerar politisk förföljelse eller åberopar någon annan sådan omständighet som anges i 85 eller 86 §, skall verkställighetsärendet i de fall som anges i dessa paragrafer hänskjutas till invandrarverket. Verket har också i detta fall att med eget yttrande överlämna ärendet till regeringen.

En förutsättning för att den som har bedömts vara terrorist skall kunna avlägsnas ur landet på grund av ett avvisnings- eller utvisningsbeslut är, som tidigare nämnts, att det inte föreligger något politiskt eller därmed

jämställt verkställighetshinder. Enligt 73 § skall sålunda regeringen förordna att beslut om avvísning eller utvisning tills vidare inte får verkställas, om hinder mot verkställighet av beslutet möter på grund av bestämmelserna i 77–80 §§ UtIL (politiskt verkställighetshinder) eller om det annars föreligger särskild anledning att verkställighet inte bör äga rum. Har regeringen förordnat att verkställighet inte får ske, får regeringen enligt 74 § andra stycket meddela föreskrifter om inskränkningar och villkor för utlänningens vistelse i riket. I alla sådana ärenden skall förhandling hållas. När det gäller tvångsåtgärder beträffande en presumtiv terrorist har UtIL kompletterats med de särskilda regler som fanns i 6 § terroristlagen och som ger polisen i viss mån vidgade möjligheter till förvarstagande (52 § andra och tredje styckena). Vidare har straffbestämmelserna i 15 § terroristlagen överflyttats till UtIL (96 § andra stycket och 97 §).

I departementspromemorian (Ds A 1981:9) Handläggning av ärenden angående avlägsnande av presumtiva terrorister föreslås vissa ändringar i gällande bestämmelser. Polismyndigheternas befogenhet att besluta om avvísning av presumtiva terrorister föreslås bli upphävd. Beslutanderätten vid såväl avvísning som utvisning förbehålls regeringen. Den särskilda av RPS upprättade spärrförteckningen avseende sådana terrorister som polismyndigheterna skall avvisa föreslås utgå. Regeringens avvísningsbeslut i terroristärenden föreslås förenas med återreseförbud. I fråga om regeringens handläggning av terroristärenden föreslås bl. a. att förhandlingen i ärendet skall hållas vid Stockholms tingsrätt, om det inte föreligger särskilda skäl mot det.

Promemorian är för närvarande föremål för remissbehandling.

Vad härefter gäller den *särskilda spaningslagen* innehåller den regler som tidigare fanns i 9–13 §§ terroristlagen. Enligt 1 § första stycket spaningslagen skall en utlänning, som har avvísats eller utvisats som terrorist men beträffande vilken regeringen har förordnat att avvísnings- eller utvisningsbeslutet tills vidare inte får verkställas, kunna bli föremål för viss kontroll och övervakning enligt 2–5 §§ under sin vistelse i Sverige. Det samma skall enligt 1 § andra stycket gälla, om det annars har meddelats ett inte verkställbart beslut om avvísning eller avlägsnande i övrigt och regeringen har funnit att det beträffande utlänningen föreligger sådana omständigheter som anges i 30 § första och andra styckena samma lag. Den kontroll och övervakning som i nu nämnda fall skall kunna komma i fråga innebär – förutom sådana särskilda föreskrifter om inskränkningar och villkor för utlänningens vistelse i riket som får meddelas av regeringen enligt 74 § andra stycket UtIL – att utlänningen under vissa förutsättningar skall kunna bli föremål för vissa särskilda spaningsåtgärder. I sistnämnda hänseende innebär spaningslagen följande.

Om det bedöms vara av betydelse för att utröna om en terroristorganisation eller terroristgrupp planlägger eller förbereder någon åtgärd som innebär våld, hot eller tvång för politiska syften, får en utlänning som avses i

1 § spaningslagen underkastas husrannsakan, kroppsvisitation eller kroppsbesiktning. Av sådan utlänning får också tas fingeravtryck och fotografi (2 §). Det är polismyndigheterna som beslutar om nämnda åtgärder. Om det finns synnerliga skäl kan en polismyndighet för samma ändamål få tillstånd att dels ta del av samtal till och från telefonapparat som innehas eller kan antas komma att begagnas av utlänningen (telefonavlyssning) och dels närmare undersöka, öppna eller granska post- eller telegrafförsändelse, brev, annan sluten handling eller paket som har ställts till eller avsänts från utlänningen och som påträffas vid husrannsakan, kroppsvisitation eller kroppsbesiktning eller som finns hos post-, telegraf-, järnvägs- eller annan befodringsanstalt (3 §). Frågan om tillstånd till en sådan åtgärd prövas av Stockholms tingsrätt på yrkande av rikspolisstyrelsen. Tillståndet skall meddelas att gälla en viss tid som dock inte får överstiga en månad (4 §).

Föredragandens överväganden

När terroristlagen kom till år 1973 skedde det mot bakgrunden av den våg av våldsdåd som under de då närmast förflutna åren hade gått över världen. I de tidigare nämnda propositionerna med förslag till förlängning av giltighetstiden för terroristlagen och sedermera lagen (1975:1360) om tvångsmedel i spaningssyfte i vissa fall (spaningslagen), redovisas den fortsatta utvecklingen av de internationella terroristdåden. Av redogörelsen framgår att förekomsten av terroristdåd inte avtog utan har förblivit oförändrat stor. I fråga om perioden den 12 september 1978 – den 3 september 1979 anförs sålunda i prop. 1979/80: 52 s. 7 att det under denna tid har begåtts ytterligare ett stort antal terrordåd med politisk bakgrund på skilda håll i världen. Länder som Belgien, Frankrike, Italien, Spanien, Storbritannien och Förbundsrepubliken Tyskland hade i särskild grad drabbats. Åtskilliga av terrordåden kunde hänföras till den politiska situationen i ett visst land. En annan grupp av politiskt betingade dåd hade samband med konflikten i Mellersta Östern. Ytterligare ett stort antal våldsdåd hade under denna tid utförts av grupper som ägnade sig åt en omfattande terroristverksamhet, t. ex. Baader–Meinhof-ligan i Förbundsrepubliken Tyskland och Röda Brigaderna i Italien. Liksom tidigare hade terroristorganisationer utfört terrordåd utanför det land eller det område där terroristorganisationen hörde hemma och vanligen verkade. För tiden därefter fram till hösten 1980 framhölls i prop. 1980/81: 54, att en lång rad terroristdåd med internationell anknytning hade utförts i skilda delar av världen. I Europa var det främst Italien och Spanien som hade drabbats men även i Frankrike, Storbritannien och Förbundsrepubliken Tyskland hade ett stort antal terroristdåd inträffat.

Terroristbestämmelserna i UtIL och den särskilda spaningslagen ger

möjlighet att under vissa speciella förutsättningar vidta åtgärder som har till syfte att minska riskerna för internationella terroristdåd i vårt land. Bestämmelserna ger som har framgått möjlighet att avvisa eller utvisa utlänningar som tillhör eller verkar för sådana grupper och organisationer vilka genom sin tidigare verksamhet har visat att de utanför sitt hemland systematiskt använder våld för politiska syften och därför kan befaras göra det också i Sverige. Som ytterligare förutsättning gäller dock att det med hänsyn till vad som är känt om utlänningens föregående verksamhet eller i övrigt föreligger fara att han här i riket medverkar till sådana handlingar. Ett avvisnings- eller utvisningsbeslut kan emellertid inte verkställas om ett s. k. politiskt eller därmed jämförligt verkställighetshinder föreligger. I stället kan utlänningen då bli föremål för kontroll och övervakning enligt UtlL och spaningslagen. Förutsättningarna för användningen av husrannsakan, kroppsvisitation, kroppsbesiktning, brevkontroll och telefonavlyssning avviker i dessa fall från vad som enligt RB gäller om användningen av tvångsmedel vid misstanke om brott, eftersom RB:s regler i motsats till reglerna i spaningslagen inte ger möjlighet till ingripanden uteslutande i förebyggande syfte. Ett flertal garantier mot en alltför vidsträckt tillämpning av spaningslagen har emellertid byggts in såväl i de bestämmelser som gäller förfarandet och beslutsprocessen som i särskilda regler som har till syfte att ge underlag för en fortlöpande kontroll av hur lagen hanteras.

I prop. 1977/78: 46 om fortsatt giltighet av spaningslagen erinrade föredraganden om att utredningen (Ju 1974: 08) om telefonavlyssning hade funnit, att det i särskilda fall och kritiska lägen fanns behov av speciella tvångsmedel i terroristsammanhang (SOU 1975: 95). Sådana åtgärder kunde vidare i många fall ha en preventiv effekt. Utredningen ansåg att tvångsmedelsbestämmelserna borde finnas i en särskild, tidsbegränsad lagstiftning. Utredningens ståndpunkt lämnades i allmänhet utan erinran av remissinstanserna, även om några instanser (riksåklagaren, socialstyrelsen och statens invandrarverk) ifrågasatte det befogade i att behålla särregler om tvångsåtgärder i terroristsammanhang.

I den proposition med förslag till nya regler om telefonavlyssning vid förundersökning m. m. som föranleddes av betänkandet (prop. 1975/76: 202) intogs också ståndpunkten att den särskilda spaningslagen skulle behållas tills vidare. Föredraganden ansåg inte att frågan om behovet av särskilda tvångsåtgärder i terroristsammanhang hade kommit i något nytt läge genom utredningens förslag. Vad utredningen hade anfört sades bestryka att det alltjämt fanns behov av sådana tvångsåtgärder för att förebygga våldsdåd av den art som den speciella lagstiftningen på området riktar sig mot. Vid riksdagsbehandlingen av förslagen om telefonavlyssningsbestämmelser i allmänhet riktades emellertid uppmärksamheten speciellt mot frågan i vad mån avlyssnat material skall få utnyttjas när det gällde annan brottslighet än den som hade föranlett tillståndet. Justitieutskottet konstaterade i sitt betänkande (JuU 1976/77: 20) att detta problem

inte är begränsat till telefonavlyssning utan att det kan komma upp också vid utnyttjandet av andra tvångsmedel. En generell lösning för olika typer av tvångsmedel borde därför eftersträvas. Detta förutsatte emellertid ett mer omfattande beslutsunderlag. Riksdagen beslöt därför på hemställan av utskottet att avslå propositionen i de nu berörda delarna. Ärendet återgick i dessa delar till regeringen för översyn och ytterligare överväganden. Det fortsatta utredningsarbete som riksdagen begärde pågår ännu.

När förslag om förlängning av den särskilda spaningslagen tidigare har förelagts riksdagen (prop. 1976/77: 33, 1977/78: 46, 1978/79: 29, 1979/80: 52 och 1980/81: 54) har det betonats att det mot bakgrund av den fortgående internationella terroristverksamheten är angeläget att vi även i fortsättningen håller en hög beredskap för att förebygga våldshandlingar i vårt land. I vissa lägen kan det därför behövas tillgång till de speciella tvångsåtgärder i spaningssyfte som den särskilda spaningslagen medger. Med hänsyn till detta och till att ingenting hade förekommit som gav anledning att anta att lagen hade tillämpats på ett sätt som strider mot dess syfte eller på ett sätt som kan sätta rättssäkerheten i fara, förordades i de nämnda propositionerna förlängning av giltighetstiden för lagen, vid det senaste tillfället till utgången av 1981. Justitiekommittén fann (senast JuU 1980/81: 14) mot bakgrund av den fortsatta utvecklingen av den internationella terroristverksamheten att det alltjämt förelåg ett behov av sådana regler som finns i spaningslagen och tillstyrkte därför förlängning. Riksdagen biträdde justitiekommitténs uppfattning (senast rskr 1980/81: 63).

Även under det år som har förflutit sedan regeringen senast tog upp dessa frågor i riksdagen har ett stort antal terroristdåd begåtts i skilda delar av världen. I Europa har våldsdåden fortsatt i främsta rummet i Spanien, men även i Frankrike, Italien och Förbundsrepubliken Tyskland har ett stort antal sådana dåd utförts. Under det senaste året har tillkommit en rad våldshandlingar, bl. a. i Danmark, som kan hänföras till den armeniska organisationen ASALA.

Den utveckling av den internationella terrorismen som redovisas i utrikesdepartementets tidigare nämnda redogörelse och i rikspolisstyrelsens skrivelse visar, att det alltjämt föreligger risker för att också vårt land drabbas av terroristdåd.

Vad gäller åtgärder på det internationella planet för att motverka terrorism vill jag först hänvisa till redogörelserna i propositionerna 1979/80: 52 (s. 8) och 1980/81: 54 (s. 10) i samband med att spaningslagens giltighetstid vid de två senaste tillfällena föreslogs förlängd. Sedan dess har i Europarådets regi hållits en konferens om terrorism i Strasbourg under november 1980. Syftet var att analysera terrorismen och att finna vägar för dess bekämpande inom ramen för demokratiska grundprinciper. Rapporten från konferensen har sedermera godkänts av Europarådets parlamentariska församling. Europarådets kommitté för studier av problem rörande terrorism har under perioden hållit sitt nionde möte.

Vågen av terroristdåd ute i världen har således under det gångna året inte visat tecken på minskning. Den omständigheten att Sverige har förskonats från internationella terroristdåd under de senaste åren innebär ingen garanti för att vi också i fortsättningen kommer att skonas. Ingripanden mot presumtiva terrorister har tvärtom under denna period blivit nödvändiga även i vårt land.

De synpunkter som tidigare har anförts beträffande behovet av de särskilda reglerna i spaningslagen gör sig därför alltjämt gällande med samma styrka.

Som framgår av den redogörelse för tillämpningen av terroristlagstiftningen, som jag senare denna dag avser att föreslå regeringen att överlämna till riksdagen, har rikspolisstyrelsen i en skrivelse den 30 september 1981 redogjort för terroristbestämmelsernas tillämpning under det senaste året. Något avvisningsbeslut har inte fattats. Fyra personer har utvisats som presumtiva terrorister. I fråga om en av dessa verkställdes ett redan tidigare meddelat utvisningsbeslut. I den förteckning som rikspolisstyrelsen enligt 30 § UtL skall upprätta över utläningar som skall avvisas finns 126 utläningar upptagna. Bestämmelserna i den särskilda spaningslagen har under det senaste året tillämpats i ett fall. De har tidigare tillämpats i tre fall. Rikspolisstyrelsen har understrukit att det för styrelsens möjligheter att fullgöra sina uppgifter i fråga om bekämpandet av terrorism är nödvändigt, att det finns författningsmässiga förutsättningar att använda tillgänglig teknik för informationsinhämtning. Rikspolisstyrelsen, som senare avser att lägga fram förslag till ändringar i den särskilda spaningslagen, föreslår att tills vidare lagens giltighetstid förlängs.

Att spaningslagen hittills har använts i förhållandevis begränsad omfattning bör ses i belysning av garantierna i lagen mot en alltför vidsträckt tillämpning. Sådana garantier har byggts in i de bestämmelser som gäller förfarandet och beslutsprocessen. Lagen får exempelvis inte tillämpas i andra fall än då utläningen har avvisats eller utvisats som terrorist – eller i visst fall avvisats eller utvisats av annat skäl och enligt regeringens beslut faller under terroristrekvisiten – men verkställighetshinder föreligger. En garanti ligger också i ordningen med tidsbegränsad lagstiftning. Den restriktiva användningen kan däremot inte tas till intäkt för att lagen inte behövs. Annan lagstiftning kan antas i fortsättningen på samma sätt som hittills visa sig vara otillräcklig när det gäller att förebygga terroristdåd. Till detta kommer att lagstiftningen kan beräknas ha en förebyggande effekt.

Mot bakgrund av vad jag nu har anført om en pågående översyn av reglerna om telefonavlyssning och om behovet tills vidare av sådana särskilda bestämmelser om bl. a. telefonavlyssning som spaningslagen innehåller bör enligt min mening den särskilda spaningslagen ges fortsatt tidsbegränsad giltighet. Jag förordar därför att giltighetstiden för lagen förlängs med ytterligare ett år, intill utgången av år 1982.

Med hänsyn till att förslaget endast avser förlängning av giltighetstiden synes något yttrande av lagrådet inte behöva inhämtas.

Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen

att antaga det inom arbetsmarknadsdepartementet upprättade förslaget till lag om fortsatt giltighet av lagen (1975:1360) om tvångsåtgärder i spaningssyfte i vissa fall.

Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga det förslag som föredraganden har lagt fram.

